

หลวงพ่อคูณ

ตามหาแม่

- ตอนอายุ ๗ ขวบ ถามเขาว่าแม่อยู่ไหน เขาตอบว่าแม่ตายแล้ว •

เขาโกหกว่าแม่ตายแต่อายุ ๗ ขวบ ถามว่าทำไมถึงต้องโกหก ถ้าบอกว่าแม่ยังอยู่กลัวว่าเราจะไปตามหา หลวงพ่อจากแม่มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๘ เพิ่งไปค้นพบญาติเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๖ ตอนนั้นหลวงพ่อยุ่บ้านแก่งมะกรูด อำเภอชัยบาดาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ชัยบาดาลตรงที่มันเป็นทุ่งข้างถนนตัดผ่านไปมองคอมมันเป็นดงหญ้าขึ้นท่วมหัว ยังนึกถึงพระคุณของยายพลับที่แกพาไปเจอน้ำ ก่อนไปไปพักอยู่ที่เจ้าคณะอำเภอในอำเภอชัยบาดาลแล้วก็ไปติดต่อตำรวจ ตำรวจเขาบอกว่าเขาจะพาไป ก็เลยบอกว่าไม่ต้อง ขอความกรุณาให้ตำรวจนี้ส่งข่าวก็แล้วกันเดี๋ยวเขามาเอง ทีนี้น้ำแกก็กว้างขวางในวงข้าราชการแคว้นจ๊กหมด จัดเป็นนักเลงโตคนหนึ่งในหมู่บ้านนั้น ถ้าแขกต่างบ้านไปแล้ว ไปพักที่บ้านนายมี สบายนอนหลับสบาย ไปอากาศก็หนาว เจ้าคณะอำเภอก็ยากจน ไปก็มีแต่ไตรจีวร ท่านอุตสาหะเบี่ยงสิ่งสังฆาฏิของท่านมาห่มให้ เดียวนี้ท่านมรณภาพไปแล้ว อำเภอชัยบาดาลเดี๋ยวนี้มันเปลี่ยนไปเป็นอำเภอท่าหลวง จังหวัดลพบุรี

พบหลวงปู่มัน

- ได้กราบหลวงปู่มันตั้งแต่อายุ ๘ ขวบ •

หลวงพ่อก่เกิดที่สระบุรีต้องระหกระเหินมาถึงสกลนคร บ้านโคกพุทรา แต่หมู่บ้านแห่งนี้ก็เป็นที่ที่ปรมาจารย์แห่งวงกรรมฐานเวระเวียนธุดงค์ผ่านมาภาวนาอยู่บ่อยครั้ง และในเขตรัศมีไม่ห่างไกลกันนัก ก็เป็นดงข้างดงเสือ มีแม่น้ำลำธารเหมาะแก่การหลีกเร้นภาวนา เป็นที่ลี้ภัยะสะดวกสบายสำหรับพระผู้ไม่ต้องการความยุ่งเหยิงวุ่นวายซึ่งก่อให้เกิดกิเลสมีการคลุกคลีเป็นต้น หลวงพ่อจำได้ว่าเคยไปกราบพระอาจารย์มัน ในงานศพอาจารย์สอน ที่วัดบ้านหนองดินดำ ตอนนั้นหลวงพ่อยุ่เพียง ๘ ขวบ แต่ไม่ทราบว่าเป็นปี พ.ศ. เท่าใด คงจะประมาณ ๒๔๗๑-๒๔๗๒ อยู่ในระยะนี้

เฝียดตาย

- ไม้มันทับคอเรา เราเกือบคอหักตาย •

ชีวิตเด็กบ้านนอกมันต้องต่อสู้มาก วัน ๆ ทำแต่งาน ไม่มีเวลาไปวิ่งเล่นเหมือนเด็กทั่ว ๆ ไป ชี้เกียดซื้อข้าวเราถูกลูกเหี้ยดหยาม กลางวันฤดูฝนต้องทำนา กลางคืนหาปูหาปลาหากบหาเขียด นอนตื่นตีกลูกเข้าลุกขึ้นมาตำข้าว ครกสมัยนั้นเป็นครกกระเดื่องใช้เท้าเหยียบขึ้นเหยียบลง ตื่นขึ้นมาตำข้าวเกือบจะทุกวัน จนชาวบ้านเขาพูดกันว่า “เสียงครกไ้พุ่มันตำข้าวอีกแล้ว พวกสูได้ยินไหม ถ้าได้ยินก็พากันตื่นได้แล้ว”

เราเป็นเด็ก ๆ แต่ต้องทำงานแบบผู้ใหญ่ วันหนึ่งเรากับไอ้ไบ่เพื่อนกัน ตอนนั้นรู้สึกว่ายอายุ ๙ ปี ๑๐ ปี ท่อนไม้มันหักขวางทางที่ทำนา แยกท่อนไม้ออก ไอ้ไบ่มันก็บอกเราว่า ห้ามเอาดีกว่านา อย่าแยกเอา ถ้าแยกมันหนัก ไอ้เรานั้นแน่ใจในตัวเอง ก็พยายามแบกขึ้นป่า ขึ้นมาได้แล้วเดินโซซัดโซเซ ขาฉวัดปัดเฉวียงล้มลง ไม้ทับคอ ไอ้ไบ่มันก็วิ่งมาจ้ดออก ไม้มันทับคอเรา เราเกือบคอหักตาย นี่แหละชีวิตมันเป็นของไม่แน่นอนอย่างนี้ มีเกิดมันก็ต้องมีแก่ มีเจ็บ มีตาย ชีวิตมันก็มีเท่านี้เอง

- งูเห่าเลื้อยข้ามตัว •

มีอยู่ครั้งหนึ่งไอ้เราก็มองนอนอยู่ข้าง ๆ ลอมฟางกลางทุ่งนา เวลานอนก็เอาฟางมาปูนอน พอล้มตัวลงนอน งูเห่าตัวเบ้อเร่อมันเลื้อยมาข้าง ๆ แล้วก็เลื้อยข้ามตรงกลางตัวเราพอดี ทั้งกลัวทั้งสั่นแต่สติไม่ขยับเขยื้อน ถ้าขยับเขยื้อนงูมันตกใจมันจะฉกเอาได้ มันก็ค่อย ๆ เลื้อยผ่านไป เราก็ดูอยู่ **นี่พูดถึงเรื่อง สติ สมานิ มันมีมาตั้งแต่เนิ่น ๆ แต่ตอนนั้นเรารู้ว่าเป็นสติเป็นสมานิเพราะมันเกิดขึ้นเอง**

ความยากลำบาก

- ไม่ใช่ทุกข์มากถึงไม่มีอยู่มีกินนะ •

หลวงพ่อบอกอันสงส์ของความยากลำบาก ไม่ใช่ทุกข์มากถึงไม่มีอยู่มีกินนะ นาเราก็มี ควายเราก็มี เกือบ ๑๐ ตัว แต่การได้ไปวิ่งเล่นเหมือนคนอื่นเขาไม่มี กินก็ต้องเป็นเวลา นอนเป็นเวลา มีอยู่ตอนหนึ่ง ขณะนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้เข้าโรงเรียนถูกงูพิษกัด ตอนนั้นเกือบจะตายไปเหมือนกัน กัดที่เท้า เท้าบวมเป่งเจ็บปวดทรมานมาก น่าจะเป็นหนองไหลเยิ้มต้องคอยให้น้อง(บัวลิ)เช็ดให้ เลี้ยงควายด้วย มีควายที่เลี้ยงชื่อว่า “อีกัน” คือหางมันขาด ๆ วีน ๆ ด้วน ๆ ก็เลยเรียกมันว่าอีกัน เลี้ยงมันมาก็รักมัน มันก็ค้าคุณดีออก ลูกตก

ตอนเป็นเด็กทุกข์ยากลำบากเกือบตายก็มีเรื่องงูกัดนี่แหละ ส่วนเรื่องอื่น ๆ ก็พออดพอดทนได้ งูกัดในสมัยนั้นหยูกยากก็หายาก ที่หายได้นั้นก็หายไปตามธรรมชาตินั่นเอง หายเพราะความอดความทน ไม่ได้หายเพราะหยูกยาอะไร มีรากไม้ใบไม้ก็นำมาฝนกินบ้าง ใช้ทาบ้าง

ตอนนั้นเป็นเด็กเล็ก ๆ กลางวันก็ไปเกี่ยวข้าวช่วยอา เราก็เกี่ยวไปตามประสาเด็ก ๆ อาออกมาเจอเข้า ก็ดูดำเอาว่า “*ทำไม มึงเกี่ยวได้น้อยแท้*” ไอ้เราเป็นเด็กเกี่ยวก็เกี่ยวเร็วไปเพราะตอนนั้นมันไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรจริง ๆ เป็นเด็กเล็ก ๆ แต่ต้องทำงานแบบผู้ใหญ่ ทำผิดพลาดก็ถูกแม่อาชาดุด่าเอา

ตอนเช้าเอาควายออกจากคอกไปล่ามไว้กลางทุ่งนา ทุ่งนาห่างจากหมู่บ้านประมาณ ๓ กิโลเมตร เสร็จแล้วถ้าเป็นฤดูทำนาก็ไปช่วยเขาปักดำนา ถ้าเป็นฤดูเก็บเกี่ยวก็ไปช่วยแม่อาเขาเกี่ยวข้าว เวลาพลบค่ำกลับบ้านก็ไล่ควายกลับบ้านด้วย กลับไม่ได้กลับไปตัวเปล่า ต้องหาพินกลับบ้านด้วย พอมาถึงบ้านเอาควายเข้าคอกเสร็จแล้ว ก็ตักน้ำหาบน้ำใส่ตุ่มใส่ไหไว้ให้เต็ม ถ้าภาระอย่างอื่นเสร็จก็นั่งข้าว ก็มีอะไรทำอยู่เสมอ ๆ ไม่ได้ขาดจนกว่าจะได้มาออกบวช

แผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์

- เปิดใบไม้ใบเดียวมีกบอยู่สี่ห้าตัว •

สมัยหลวงพ่อบุ๊เป็นเด็กเป็นเล็ก ผืนแผ่นดินเรานี้เหยียบไปตรงไหนมีแต่ของกิน จะกินกบไปเปิด

ญาติพี่น้องของหลวงพ่
(นางบัวลี อินทา เป็นเด็กกำพร้าที่ถูกนำมาเลี้ยงร่วมกับหลวงพ่ในสมัยเด็ก ที่ ๑ จากซ้าย)

โบพลวงออกมาโบเดียว กบอยู่ในนั้นมีอยู่สี่ห้าตัว เปิดโบไม้โบเดียวมีกบอยู่สี่ห้าตัว โบไม้ที่มันแช่น้ำปิดอยู่นั้น โบใหญ่ ๆ เอาส้อมไปครอบลงที่เดียวเอาปลามาแกงได้ แต่เดี๋ยวนี้แม่น้ำใหญ่ ๆ โต ๆ หาปลาจะติดน้ำไม่มี คนที่อยู่ใกล้ฝั่งแม่น้ำถึงครวมนั้นจะกินปลา มันก่อไฟต้มน้ำร้อนไว้แล้ว มันพายเรือไป เอาไม้พายตีน้ำพัวะ ๆ ปลามันกระโดดเข้าในเรือมัน ตีไม้พายสองสามที่เท่านั้นเอาปลามาแกงกินได้ทั้งครอบครัว เดียวนี้ทอดแห ทั่ววันได้ปลาไม่พอครึ่งกิโล นี่บ้านเมืองมันเปลี่ยนแปลงไปหมดเวลานี้ อยากกินกบเลี้ยงกบกิน อยากกินปลา เลี้ยงปลากิน ไปหาเอาตามห้วยหนองคลองบึงอย่างเดิมไม่ได้แล้วเวลานี้ ไปก็ไปเจอแต่มลพิษ

ความมุมานะของเด็กกำพร้า

- เกิดท้อถอยมาก็นึกถึงคำดูถูกดูหมิ่นของเพื่อนบ้านมากระตุ้นเตือน •

ชีวิตของเรามันดำเนินมาตามประสาของเด็กบ้านนอกซึ่งไม่มีใครสนับสนุน กระเสือกกระสนมา ด้วยลำแข้ง สมัยเป็นเด็กกำพร้าอนาถาอยู่กลางบ้าน จะขึ้นบ้านใครเขาก็ปิดประตู บางทีญาติผู้ใหญ่เห็นเราก็ดูฟูฟ่า ๆ เวลามันเกิดท้อถอยมาก็นึกถึงคำดูถูกดูหมิ่นของเพื่อนบ้านมากระตุ้นเตือน เราจะมาทำลายตัวเอง เพราะคนอื่นเขาดูถูกดูหมิ่นได้อย่างไร เราต้องเหนือกว่าเขา แล้วลงผลสุดท้ายมันก็มาเป็นอยู่อย่างนี้

มันก็เหนือกว่าเขาจริง ๆ กระโดดลงจากหลังควายมา มานั่งรถ... แล้วไปไหนมาไหนมีแต่คนยกมือไหว้ ชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศ นอกจากจะดังในประเทศแล้วมันยังดังไปถึงต่างประเทศ ทั้ง ๆ ที่เราไม่ได้ไปต่างประเทศ เพื่อนฝูงมาชวนไปเผยแพร่ศาสนาต่างประเทศ มีเพื่อนคนหนึ่งบอกว่าไม่ต้องไป หนังสือของท่าน เทปของท่าน ไปดังก้องโลก ชาวพุทธไปถึงไหนมันดังไปถึงนั้น ไม่ต้องไปให้มันเมื่อย..หลวงพ่อกำลังที่คนอื่นเขาลบหลู่ดูหมิ่นมาเป็นเครื่องกระตุ้นเตือนใจให้เกิดทะเยอทะยาน สอนตัวเองให้เป็นผู้มักใหญ่ใฝ่สูงในทางที่ดี ยังมีใครมาดูถูกเหยียดหยามเท่าไร ยังต้องกระตือรือร้นเอาชนะจิตใจเขาให้ได้

พระที่เมืองโคราชนี้ สมเด็จพระธีรญาณ ๓ วัดจักรวรรดิ ๓ เป็นเด็กกำพร้ามาเหมือนอย่างหลวงพ่อกัน เหมือนกัน อาศัยพี่สาวอยู่ พี่เขยก็รังแกข่มเหง พอเสร็จแล้วท่านก็ไปบวชเป็นสามเณร ไปเรียนหนังสือได้เปรียญ ๙ ประโยค เป็นเจ้าอาวาสวัดจักรวรรดิราชวาส ในที่สุดได้เป็นสมเด็จพระ ๓ เพราะฉะนั้นเราต้องมีมานะ ต้องพยายามเอาชนะให้ได้

ชีวิตลำเค็ญ

- บางทีกินข้าวอยู่ดี ๆ เขาไล่ออกจากสำรับ •

ชีวิตของเด็กกำพร้านี้ไม่ต้องอธิบายก็ได้ มันไม่มีอะไรดี เพื่อนฝูงชาวบ้านเขาก็ดูถูกเหยียดหยามโดยที่สุดแม้แต่ญาติผู้ใหญ่ของเราเองเขาก็ยังไม่สนใจ หลวงพ่อนี้..ถึงขนาดที่ว่า บางทีกินข้าวอยู่ดี ๆ เขาไล่ออกจากสำรับ ก็ยังเคยมีเลย บางทีคล้าย ๆ ว่าเขากลับแกลัง เวลาค่ำมืดให้เราไปต้อนวัวต้อนควายเข้าคอกคนเดียว ทีนี้เด็กอายุ ๑๒-๑๓ ปีนี้มันก็เกิดความกลัว แล้วบริเวณบ้านที่อยู่นะ มันป่าข้างดงเสือทั้งนั้น ถ้าเราชวนน้อง ๆ ไปด้วย เขาก็หาว่าเกี่ยง ใช้งานแค่นี้ไม่ได้ มึงหนีจากบ้านกู คุณเขากลับลงต่อหน้าทีลานบ้าน ขอเวลาอีก ๖ เดือน เพราะตอนนั้นเรียนอยู่ประถม ๖ ยังเหลืออีก ๖ เดือนจะจบ

การศึกษา

- ครูยุคก่อนกับยุคนี้ก็ไม่เหมือนกัน •

พอเรียนจบแล้ว พอรู้ว่าจะสอบประถม ๖ ได้ เดินเข้าวัดเลย บวช หลวงพ่อจากบ้านไป ๖ ปี ไม่เคยกลับไปเยี่ยมบ้าน อาสะไ้เวลาเขาคิดถึงเขาก็บ่น..เออ!!..เนาะ ใจดำขนาดนี้หลาน

เข้าโรงเรียนครั้งแรกอายุ ๗ ขวบ (พ.ศ. ๒๔๗๑) เรียนที่ร.ร.ประชาบาลวัดไทรทอง บ้านเล่า ต.ตาลเนิน อ.สว่างฯ จ.สกลนคร สมัยนั้นเรียกอำเภอบ้านหัน ออก พ.ศ. ๒๔๗๙ จบ ป.๖ (ในเมืองมี ป.๔ แล้วขึ้น ม.๑ แต่บ้านนอกก็ไม่มีมัธยม เขาเอาเกณฑ์ ๑๔ ปี) อาจารย์ที่เป็นอาจารย์สอนชื่ออาจารย์ชาย ตอนนั้นอายุท่านก็ประมาณ ๒๐ กว่า ๆ ในบรรดาเด็ก ๆ ไม่มีใครฉลาดเกินหลวงพ่อกัน รุ่งหลวงพ่อกันคนหนึ่งไปสอบ ป.๗ อายุน้อย หลวงพ่อ สอบ ป.๖ ในช่วงที่เรียน ป.๕-ป.๖ ส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนมีแต่สอนหมู่ เวลาอยู่ในห้องเรียน เราก็เป็นครู มันทำอะไรเราไม่ได้ เวลาออกมานอกห้องเรียน คนไหนถูกตี มักจะรุมชก บางทีมันดำ “บักครูคันนา บักครูชู้กระตัก” (ชู้กระตัก ภาษาอีสานหมายถึง พยาธิ)

โรงเรียนที่หลวงปู่เคยเรียนสมัยเป็นเด็ก

ครูยุคก่อนกับยุคนี้ก็ไม่เหมือนกัน ครูยุคก่อนกับลูกศิษย์ลูกหานี้เหมือนพ่อเหมือนลูกกัน ลูกศิษย์จะไปทำอะไรที่ไหนอย่างไร แห่กันไป ครูก็ไปคุ้มไปครองคอยดูแลสุขทุกข์เหมือน ๆ พ่อเหมือนลูก แต่เวลาจะลงโทษก็.. เอามา เอามายืนสอนอยู่หน้าประตูที่ประชุม ทีนี้ไอ้พวกเจ้านักเรียนก็คล้าย ๆ จะสมน้ำหน้า ครูก่อนจะลงโทษนักเรียนนี้.. นักเรียนทั้งหลายเห็นสมควรจะลงโทษเขียนกี่ที นักเรียนเจียบ ๑๒ ที สมควรไหม.... เจียบ! ๖ ที สมควรไหม....เจียบ! ๓ ทีสมควรไหม ยกมือพริบ! มันกลัวว่าเวลาถูกตีมันมันงี้ ทีนี้ถ้านักเรียนคนไหน.. ๑๒ ทีสมควรไหม ถ้ามันยกมือละก็ เพื่อนมันนับไว้เลย พอไอ้เวรนั้นทำผิดละก็โดนหมุยกมือให้

• เล่าเรื่องเพื่อนนักเรียน •

เมื่อก่อนนี้เพื่อนนักเรียนคนหนึ่ง สมัยหลวงปู่เรียนหนังสืออยู่ชั้นประถม ถูกเพื่อนอีกคนมันหาว่าขโมยดินสอดำ มันคุยมันบอกว่าหน้าอย่างกูไม่ขโมยดอกขนาดดินสอดำ ถ้ากูจะเป็นขโมยขโมยข้าง ถ้ากูจะเป็นนักปล้นกูจะปล้นธนาคาร กูจะขโมยรถยนต์ ดินสอดำกูไม่ขโมยหรอก เสียเกียรติ มันว่า.. เด็กน้อยมันว่า ไอ้เราเป็นเพื่อนกันก็ขี้กข่า ๆ มาเดี๋ยวนี้มันเป็นไปได้แล้ว คนขโมยรถยนต์ ขโมยข้าง เมื่อก่อนขโมยวัวควายไปฆ่า เดี่ยวนี้ขโมยไปได้จนกระทั่งข้าง ข้างแถวสุรินทร์เห็นไหม มีแต่ข้างงาด่วน ๆ

เรียนโรงเรียนวัด

• สมัยก่อนโรงเรียนอาศัยศาลาวัด •

หลวงปู่เรียนหนังสือโรงเรียนวัดไทรทอง โรงเรียนหลวงพ่อนี้ วันโกนเรียนครึ่งวัน วันพระใหญ่

หยุดเต็มวัน ไม่ได้หยุดวันเสาร์กับอาทิตย์เหมือนในเมือง เพราะสมัยก่อนโรงเรียนอาศัยศาลาวัด วันพระ
พระต้องใช้ศาลาของท่านทำกิจกรรมทางศาสนา พวกเรานักเรียนนี่ก็ต้องหยุด เพราะท่านจะใช้สถานที่
ของท่าน

• เป็นครูตั้งแต่ ป. ๕ •

หลวงพ่อดีได้รับเลือกให้เป็นครูตั้งแต่ ยังเรียนไม่จบ ป.๖ หลวงพ่อเป็นครูตั้งแต่ ป.๕ สมัยก่อนเขา
กำหนดให้เรียนถึงอายุ ๑๔ ปี เรียนจบไม่จบเขาให้ออก ทีนี้หลวงพ่อเรียนจบ ป.๔ แต่อายุ ๑๒ ปี เขาก็ให้
เรียนต่อตามความสมัครใจ นับเป็น ป.๕ หลักสูตรต่างๆ เหมือนมัธยม ๑ แต่ไม่มีภาษาอังกฤษเพราะไม่มีครู
สอน บางทีก็มีพระมาช่วยสอนด้วย ตอนเรียน ป.๕ ก็เป็นครูด้วย เป็นนักเรียนด้วย เวลาครูท่านให้เรียน
วิชาอะไร ท่านก็มาอธิบายให้นิดหน่อย ส่วนใหญ่อ่านหนังสือเอาเอง เวลาสอนต้องสอนทุกวิชา โอ๊ย...มันจะ
ไปยากอะไรระดับประถมนี้ สอนให้อ่าน สอนให้เขียน แล้วก็สอนให้ทำเลข... สมัยเรียนหลวงพ่อก็ไม่มีวิชาใด
เก่ง ไม่มีวิชาใต้อ่อน แต่ไม่เก่งหมดทุกวิชา แต่ก็เอาตัวรอดได้ทุกวิชา รู้สึกว่าหลวงพ่อก็ไม่เก่ง...แต่ก็มีสมาธิ
มาตั้งแต่เด็ก

นิมิตถึงพุทธพจน์กระตุ่นเตือน

• ร้องไห้ทำไม ก้อนหินมันจะกลิ้งมาทับหัว •

มันมีสิ่งประหลาดอยู่อย่างหนึ่งเท่าที่สังเกตมาตั้งแต่สมัยเป็นเด็ก ๆ เวลาเจ็บป่วยมาเมื่อไรนี่ จิตมัน
จะสว่างลงไปแล้วมันจะฝันเห็นเป็นก้อนหินกลิ้งมาทาง ๔ ทิศ มันจะมาบดเอา แล้วตกใจร้องทุกที ประเดี๋ยว
ร้อง ๆ เวลาตื่นขึ้นมา อาแก่ถามว่า “ร้องทำไม”

“ก้อนหินจะทับหัว”

จนแก่รำคาญ “หินมีดโต้เข้านี้จะลับหัวแก ทีหลังอย่าร้องซิ”

“ไม่ได้ตั้งใจร้อง มันร้องเอง ถ้ารู้ตัวอยู่ใครจะไปร้อง”

ทีนี้พ่อกับแม่ได้เรียนแปลบาลี ไปเจอ ปพพโตปมคาถา

ยถาปี เสลา วิบุลา

นภ อ้าหจจ ปพพตา

สมนตา อนุปริเยยยุ

นิบุไปเถนตา จตุทติสา

เอว ชรา จ มจจ จ

อภิวตตุนติ ปาณินโน ฯ

แปลความหมายว่า ภูเขาทั้งหลาย ล้วนแล้วด้วยหิน อันไพบุลย์ สูงจรดฟ้า กลิ้งบดสัตว์มาโดย
รอบทั้ง ๔ ทิศ ให้แหลกลาญไปแม้ฉันทิด มัจจุราชคือความแก่และความตาย ย่อมบดขยี้ครอบงำสัตว์
ทั้งหลายให้แหลกละเอียดไปฉันทันนั้น

ทีนี้พ่อกับแม่แปลหนังสือนี้ แปลบาลี พ่อกับแม่เห็นพระสูตรนี้มันก็ยังภูมิใจใหญ่ จึงนึกว่าตัวเองนี่มีอดีต
ไม่จั้นมันคงไม่เป็นอย่างนี้